S-a întunecat o lumină...

(Grigore Constantinescu – 8 iulie 2008)

Ada Brumaru, marea Doamnă a muzicologiei românești, ne-a părăsit!

Mi se pare incredibilă acceptarea aceste absențe impuse, care confruntă logica evidenței cu o realitate imposibilă. Pentru mine, dintotdeauna a existat în muzică Ada Brumaru, încă din timpul tinereții mele îndepărtate acum, când am zărit-o prima dată, pe peronul Gării din Sinaia, concretizându-se astfel imaginea unui nume deja celebru la începutul anilor '60. Au existat aceste impresii până de curând, la serile muzicale ale ultimului septembrie enescian festivalier, ultima noastră întâlnire.

De neuitat arta conversațiilor Adei Brumaru, firești, elegante, spirituale, împodobite cu opinii extrem de particular nuanțate. La fel și vocea ușor cântată, confesiv-intimistă, în emisiunile radiofonice, însoțind rostiri despre artă și artiști, nicicând comparabile, sau impresionant delicatele apariții de rafinament și profesionalism la televiziune, chiar dacă subiectul era profund și grav (operele lui Wagner, de neuitat) sau destinat unei subtile caracterizări pasagere (despre Valentin Teodorian de pildă). Și, mai ales, lectura cărților sale dedicate marii muzici romantice, clasice, dar și pelerinajelor prin lumea evenimentelor artistice, întâlnirilor memorabile și audițiilor ce o impresionaseră. Volume marcate prin gândire și stil, trăsături întotdeauna întâlnite și în bogatul fragmentarium publicistic oferit cititorilor timp de o jumătate de secol.

Ada Brumaru a intrat și a locuit în lumea muzicii fără ostentație, fără să i se audă pașii, devenind călăuză a minții și inimii sensibile la armonios sau spirit-idee. Apăra Frumosul ca principiul existențial, fără gesturi spectaculoase, fără a rosti sentințe, cu o delicată gravitate a asumării verbului, ușor și totuși neiertător în fața compromisului, evadării din estetic și calitate. O frază spusă de Ada Brumaru avea capacitatea de validare sau, dimpotrivă, de corectare a creației, interpretării, destinului unui artist. Am considerat că a fost mereu modelul de urmat pentru noi, ceilalți din breaslă, care nutream afecțiunea admirativă pentru această Doamnă a melodiilor modulate cu particulară personalitate. Exista în demersul său rafinament, știință, siguranță a valorilor, dar de povestitor și o nesfârșit de delicată modalitate de comunicare elegantă și elitară totodată cu semenii.

Ar trebui să așezăm, sub numele Adei Brumaru care, neașteptat, ne-a părăsit acum, o floare de crin, semn regal de unire a clipei frumoase cu veșnicia.